

« MARTORUL » DIN TURN

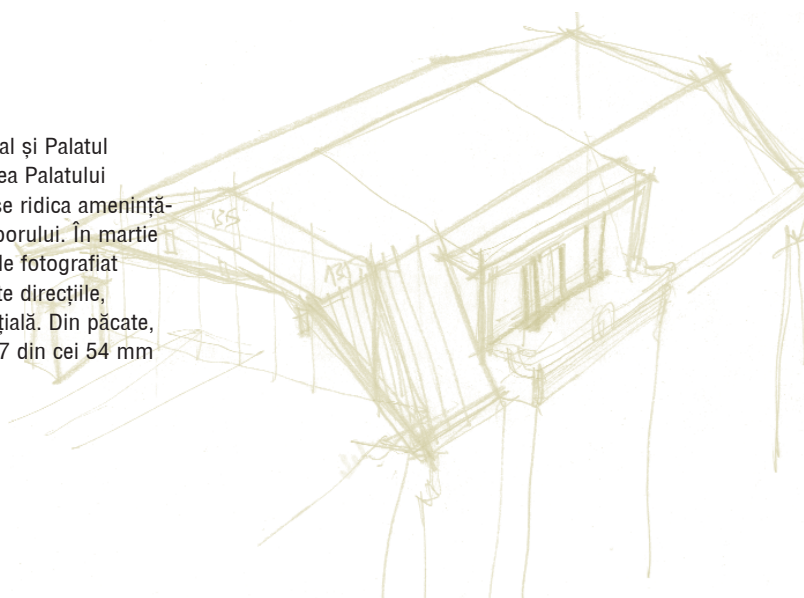
Și tînăr eram slobod la gură. Iar inginerul-șef de la institutul meu de proiectări nu suporta să fie contrazis. M-a pedepsit detașîndu-mă un an la proiectare pentru Casa Poporului. Toată lumea găsea că acolo se lucra « ca la galere ». « Detașat la Institutul de Proiectare Carpați începînd cu 16.02.1987 », scrie în cartea mea de muncă la pagina 24, poziția 32. La Institutul Carpați am lucrat la detaliile de finisare pentru pereți, pardoseli, plafoane și alte elemente din Casa Republicii, cum i se spunea atunci.

În februarie-martie 1987, ne-am instalat în imobilul Electrolux de pe Calea Victoriei colț cu Strada Ion Cîmpineanu. Lucram sus, în turnul cu ceas. Erau acolo două camere : una adăpostea mecanismul ceasului și avea o fereastră spre nord ; cealaltă avea o fereastră spre sud și una mai mică spre est, către hotelurile Union și Intercontinental. O poziție mai bună de observație nu se putea găsi pentru un împătimit de fotografie ! La nord era Calea Victoriei, cu Muzeul Național de Artă, viitoarea Piață a Revoluției și CC-ul. Spre sud se vedeau

Panoramă realizată din clădirea Electrolux : Calea Victoriei, cu Hotelul Continental și Palatul Telefoanelor. Martie 1987

Calea Victoriei, Hotelul Continental și Palatul Telefoanelor. Dincolo de extinderea Palatului Telefoanelor, la 3 km depărtare, se ridică amenințător « obiectul muncii », Casa Poporului. În martie 1987 am împrumutat un aparat de fotografiat panoramic. Am făcut poze în toate direcțiile, și pe ninsoare, și pe ploaie torențială. Din păcate, scannerul meu reproduce doar 37 din cei 54 mm ai clișeului panoramic...

Șantierul Casei Poporului, văzut din imobilul Electrolux de pe Calea Victoriei. Mai 1987

Am proiectat preț de douăsprezece luni finisaje pentru Casa Poporului. Eram cam 400 de arhitecți detașați în imobilul Electrolux și munceam, într-adevăr, în condiții grele. Deși proiectam cea mai importantă investiție a națiunii, stăteam la 2°C în birou, cu mănuși și căciulă. La prînz se putea mînca la cantină, la un preț modest. Stăteam la masă cu George Mărculeț, soțul Ancăi Petrescu.

Eram cel mai înalt după el. Șeful de secție, eminentul arh. Șerban Manolescu, nu mă putea angaja la Trustul Carpați pentru că nu eram membru de partid. Mai discutam cu el unele opțiuni. Eu voiam să pun granit pe trepte, pentru că era mai rezistent. El a hotărît să se pună marmură albă – cunoștea gusturile lui Ceaușescu, care prefera alb cu auriu și roșu în orice situație.

După intrarea prin sud, uriașa scară de onoare, văzută frontal.

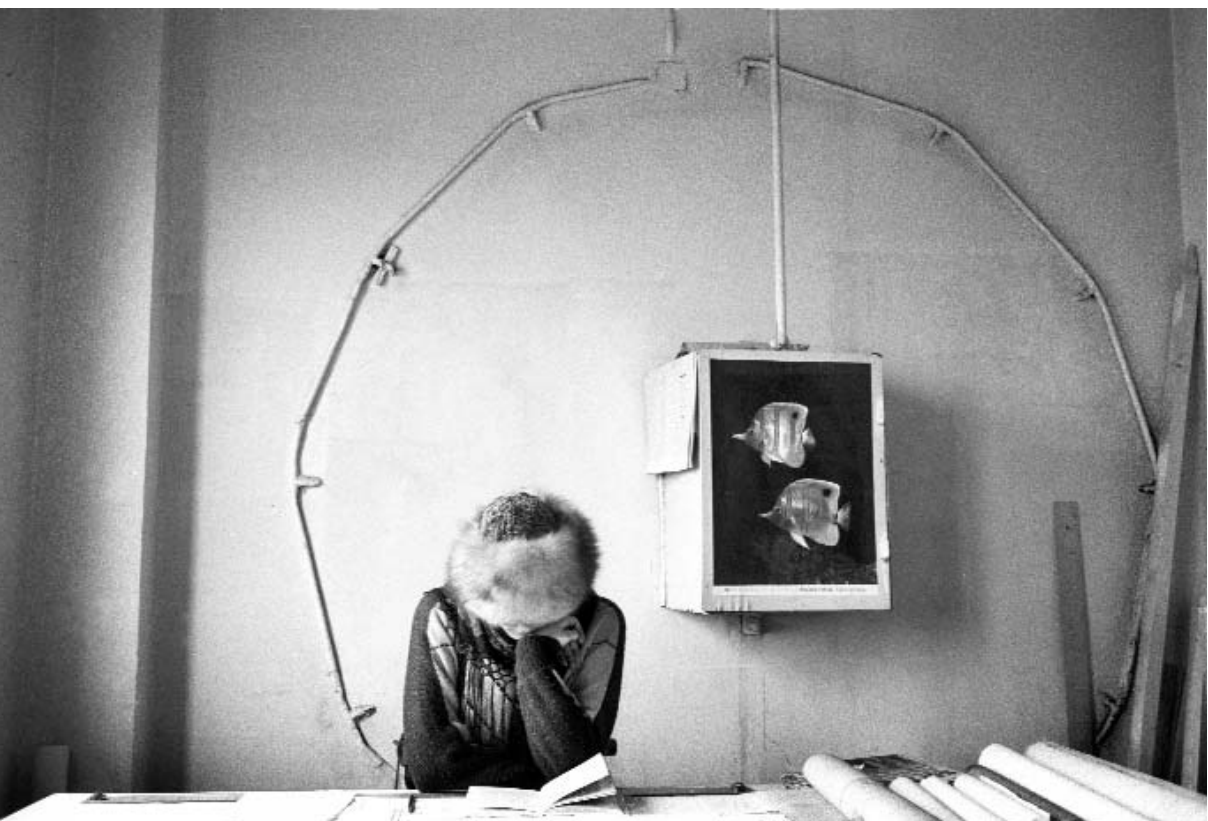

Destule proiecte se făceau în orb : nu aveai acces în clădire în primul an dacă nu lucrai direct cu Anca Petrescu, așa că nu știai cum e în stînga, în dreapta, mai sus sau mai jos. Nu puteai vorbi cu beneficiarul, nu te puteai consulta cu constructorul. Iar de coordonare nu auzise nimeni.

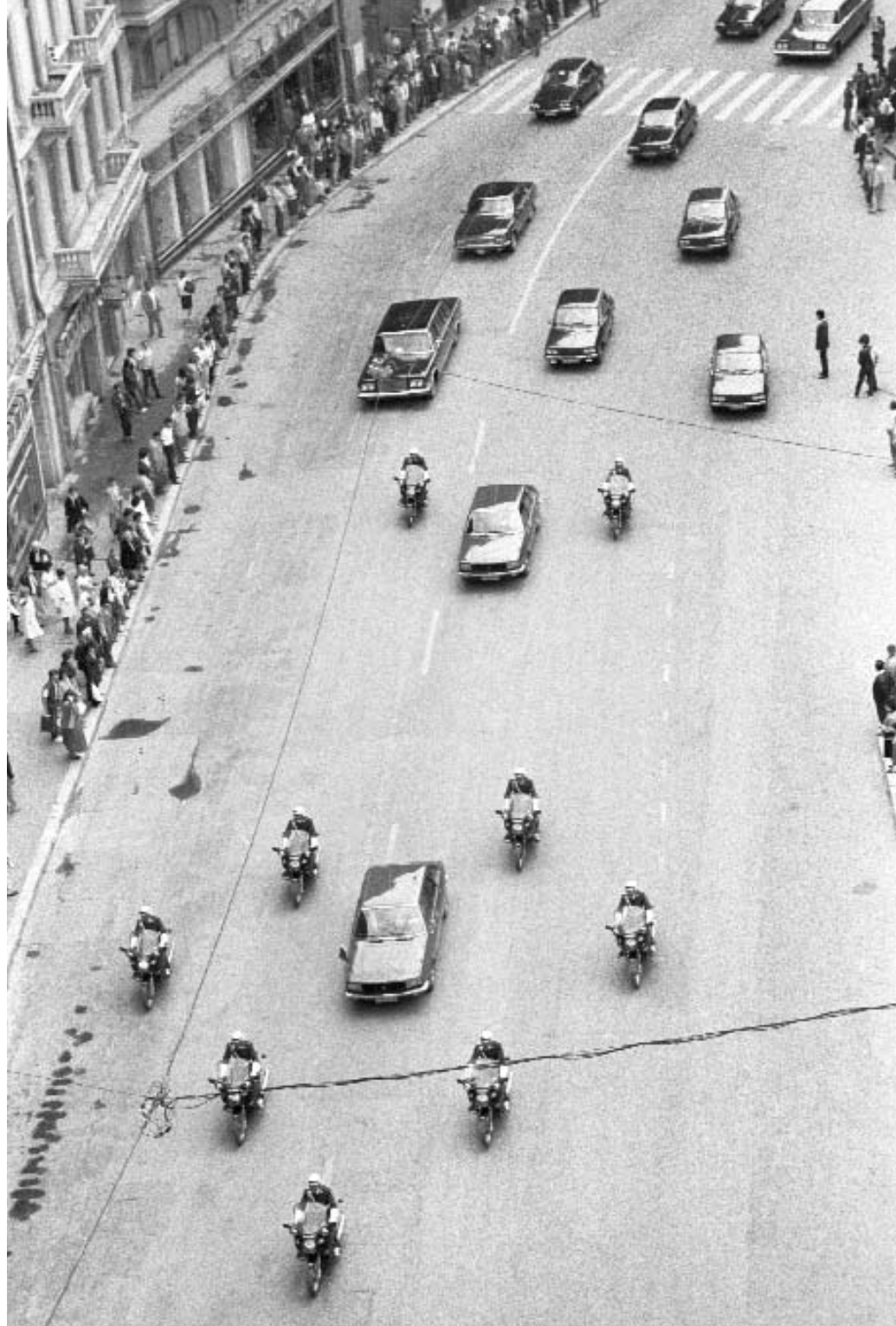
Viața cotidiană abia se mai țira « pe cele mai înalte culmi » de progres și civilizație. Am plecat în vacanță la mare, la Venus – Mangalia. Ne-am dus la herghelie după-amiaza târziu. Grăjdarii tocmai « ambalau » armăsarii pur-sînge. Erau expediați mai întii în Germania, în contul unei datorii făcute la ruletă de Nicușor. Lamentările și înjurăturile grăjdarilor ne-au lămurit.

În septembrie, la Tîrgul de Mostre se prezentau vehicule moderne de vînat capre negre.

În noiembrie, la fel de suprarealist, pe Bulevardul Ana Ipătescu se demolau clădirile splendide de lîngă Piața Victoriei. Cu doar șase luni în urmă văzusem un album cu cele mai frumoase garduri de fier forjat din lume – două dintre ele au fost distruse atunci pe Ana Ipătescu...

Proiectare pentru Casa Poporului, la 2 grade Celsius, în camera cu mecanismul ceasului din imobilul Electrolux (Calea Victoriei). Martie 1987

Convoi oficial la vizita lui Gorbaciov (Calea Victoriei). Mai 1987

În decembrie, mergeam într-o dimineață spre Electrolux. Cum se apropia Ziua Republicii, Casa Centrală a Armatei era pavoazăată cu portretul Lui și cu steaguri tricolore. O rază de soare își făcea de lucru acolo. Am făcut câteva poze și m-am trezit acostat de o patrule de miliție. Aveam aparatul de fotografiat pe umăr, sub haină. L-am scos, mi l-am agățat ostentativ de gât și i-am întreat agresiv ce voiau. S-au înmuiat, văzînd că nu mă sperie deloc. Mi-au spus că am fost desemnat de « o tovarășă », care « m-a demascată » ca spion. Ce spion ? Unul care fotografiază o rază de soare și lucrează la Casa Republicii ? am întreat. Sînt fotograf de sport, le-am spus, uite legitimația, lucrez la Carpați, acolo... Cînd le-am zis unde merg și i-am poftit

să vină cu mine, au băgat-o de tot pe mînecă. Lasă, tovarășe, că dumneavoastră sînteți de încredere, au încheiat ei, împăciuitori.

Anul de detașare se apropia de sfîrșit. Șeful de secție de la Carpați insista să-mi prelungesc detașarea. Remarcase că predam sistematic proiecte în regulă și la timp. I-am spus că nu-mi place arhitectura « veterinară ». În medicina umană obții *feed-back* de la pacient. Te doare ? Cum ? Unde ? Leacul ăsta îți face bine sau nu ? În medicina veterinară, totul este pe dibuite. Și în arhitectura Casei, la fel !

În ianuarie s-a prăpădit bunica. În februarie 1988 am revenit la institutul de baștină.

Hotelul Continental nins, pe Calea Victoriei. Martie 1987